

SØNDAG D. 6. FEBRUAR 2011

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 15 v. 12-13.

Epistel-læsning: Kolosenserbrevet kap. 3 v. 12-17.

Prædikentekst: Mattæusevangeliet kap 13 v. 24-33.

Undskyld – jeg ved godt, at det ikke er helt politisk eller teologisk korrekt at gå i rette med Jesus, men det må jeg altså gøre i dag.

Jesus fortalte ofte lignelser hentet fra naturen eller fra jordbruget – som lignelserne i dagens tekst. Jeg er selv gammel gartner, og selv om lignelsen her i teksten er hentet fra landbruget, så ved jeg, at ingen, der er ansat ved jordbrug, af egen drift kommer og nærmest tigger chefen om at få lov at luge ukrudt.

Det er selvfølgelig en detalje, der ikke har den store betydning for lignelsens mening. Så ... undskyld ... både for at jeg går i rette med Jesus, og for at bruge tid på den slags småting.

Jesus var jo tømrer og hverken gartner eller landmand, så måske kan man sige, at han var lovligt undskyldt. Eller også vidste Jesus alligevel bedre, for lignelsen handler jo ikke om hvedemarker, men om mennesker.

Undskyld!

Det seneste nummer af baptist.dk (2011 nr. 1) har som temaoverskrift ordet ”undskyld”. Nu skal denne prædiken ikke være en citatsamling fra det nummer af bladet, så I kan roligt gå hjem og læse det, hvis I ikke allerede har læst det. Det er et godt blad.

Flere steder i bladet peges der på den bølge af undskyldninger og krav om undskyldninger, vi oplever i disse år: Regeringer undskylder for årtier eller århundreder gamle fortrædeligheder. Politikere og andre betroede folk undskylder for personlige fejltrin eller dumheder. Der er næsten gået mode i offentlige undskyldninger.

I klummen på bagsiden gør Mads Lindholm opmærksom på, at man f. eks. på Internettet kan finde stribevis af videoklip med folk, der siger undskyld – men man ser eller hører aldrig dem, der skal tage imod undskyldningen. Der er aldrig nogen, der siger: ”Det er OK, så er den gamle sag ude af verden.” Og der er slet ingen, der siger: ”Du er tilgivet!”

Det er faktisk slående. Alle, der føler sig forurettet, kræver undskyldninger – men undskyldningen bliver sjældent taget imod. Det er ligesom aldrig nok. Den, der i dag afkræves en undskyldning – lad os eksempelvis sige en politiker – han eller hun må indstille sig på, at dette krav om undskyldning fortsætter, indtil vedkommendes hele karriere som politiker er splittet ad og lagt brak. Eller hvis det er en forretningsdrivende, så fortsætter kravet, indtil forretningen er lukket ned, hvis ikke der inden da dukker en endnu mere graverende sag op hos naboen, så fokus flyttes.

Det er sjældent nok at sige undskyld. Og kravet om en undskyldning er sjældent udtryk for vilje til tilgivelse eller til at lægge gammelt fortræd bag sig. Det er langt snarere udtryk for, at vi har udviklet en kultur, hvor mennesker – for at dække over egne fejl - kan stå på nakken af hinanden for at få lov at luge ukrudt – vel at mærke i andres mark.

Og bølgen af mere eller mindre frivillige undskyldninger er ikke så meget udtryk for anger eller for medfølelse med den forurettede, som den er et forsøg på at holde ukrudtslugerne på afstand af ens egen mark så længe som muligt.

Så – undskyld, Jesus, du havde nok alligevel ret i din måde at fortælle lignelsen på: ”Må vi ikke nok få lov at luge ukrudt?!”

Tidsånden foreskriver os, at det er vigtigt, at vores liv ser perfekt ud - og alle er meget obs på, om de får det, de har *ret* til.

Men når jeg så selv kan se, at mit liv ikke *er* perfekt, og jeg i min selvoptagethed ikke er ganske så optaget af at yde andre det, de har ret til, så kan jeg jo give mig til at luge ukrudt - i nabovens mark vel at mærke - for så bliver det jo tydeligt, hvordan det er fat dér, og så ser folk måske ikke min egen mark.

Et sted, hvor den tendens er meget tydelig er i TV. Det vrimler jo med programmer med såkaldt kritisk journalistik, der afslører svindel og ulovligheden og sløseri og gemen dumhed. De giver gode seertal, for hvor er det rart at kunne sidde der med sin selvretfærdighed og sige: "Det er osse for galt!"

Og så scorer journalisten et par ekstra points, når politikerne begynder at hoppe og springe for at lave hovsaløsninger på det ene og det andet - for "det er osse for galt!"

Det er vel godt nok, at nogen stopper svindlere og retter op på sløseri. Men hvad gør denne fejlfindingskultur og fornøjelsen ved at kunne sige: "Det er osse for galt!" ved os?

Det sår og gøder en mistillid mellem mennesker.

Og mistilliden gør det også endnu mere vigtigt at se perfekt ud, så mistilliden ikke rettes mod mig selv – og så bliver det endnu vigtigere at luge ukrudt i naboens mark.

Det er simpelthen en ond spiral, for mens man sådan luger ukrudt i naboens mark - ikke nok med at man rykker hveden op også - man drysser ukrudtsfrø af mistillid i sit eget og andres hjerter. Vi er i vort land i færd med at opbygge en mistillidskultur, som sammen med den egocentriske individualisme, der er blevet normen, gør medmennesket til en potentiel farlig fjende, så man ikke ser, at han først og fremmest er min næste.

Som kirke - som kristne kender vi alternativet og har de bedste ressourcer til at gå imod den udvikling.

Alternativet og ressourcerne har vi i evangeliet - i Jesus Kristus - i Helligånden, som arbejder i verden. - Hvis vi da ikke selv er så smittet af tidsånden, at vi luger med i naboens mark.

For et par år siden hørte jeg et meget spændende foredrag af Iben Tranholm med den lidt fantasiløse overskrift: "Hvori består de kristne kirkers ansvar i dag?"

Hun er journalist og teolog, tidligere informationschef for den katolske kirke, og siden studievært i DR.

Kirken i Danmark og i Vesteuropa står svagt i dag, sagde hun, ikke fordi den er presset af Islam fra den ene side og ateisme fra den anden side. Men fordi den indad til er åndeligt svag.

Vi ved ikke, hvem vi selv er og hvilket rige, vi tilhører - det er så min formulering.

Det var meget spændende for mig som baptist - ud af en hensygnende, eller måske hensygnat vækkelsestradition - at høre en katolik tale varmt, brændende og personligt om bøn - personlig bøn og bøn i bedefællesskaber - og om evangelisering.

Det med bøn, det nikker vi fromt til - jo, det er sandt nok - men er vi ganske ærlige, når vi nikker til det?

Men ordet evangelisering - eller evangelisation - det kan give ganske mange af os røde knopper. For det er jo noget med at stå på torvet med en guitar og rent faktisk gøre os selv og kirken lidt til grin for forbipasserende.

Eller er det?

Er det ikke snarere evangelisering i dag at sige fra over for f. eks. tidens mistillidsdyrkning og ukrudtslugning og så bringe tilgivelse og forsoning, tillid og fællesskab på banen i snakken på arbejdspladsen eller over fredagsbajeren eller aftenkaffen.

Og fordi disse livskvaliteter - tilgivelse og forsoning, tillid og fællesskab - er stråler af lyset fra Guds rige, må vi sætte ikke blot modtager, men også afsender på budskabet – afsenderen er Jesus Kristus.

Men for at vore ord skal have vægt og troværdighed, må vi på vor krop og sjæl kende indholdet og konsekvensen af tilgivelse og forsoning, tillid og fællesskab.

Og vi må kende ikke blot modtageren, men først og fremmest afsenderen, for det er livskvaliteter, vi ikke selv kan frembringe og vedligeholde - de tilhører Guds rige.

Og hvor lærer vi den konsekvens at kende? Og hvor lærer vi afsenderen, Jesus Kristus, at kende? I Bibelens vidnesbyrd? Ja! Men hvor og hvordan skifter Bibelens ord fra filosofisk teori til at være livsnær, troværdig praksis? Det sker i det bedende fællesskab!

Således hænger det bedende fællesskab og evangelisering ganske nøje sammen. Det bedende fællesskab er afsættet til evangelisering, for det er dér Guds rige bliver levende og livsnær virkelighed i vort liv og fællesskab - det rige, hvis sæd vi skal så i den verden, vi lever i.

Bøn og evangelisering. Begge dele er påtrængende ansvar for kirken, både for kirkens egen skyld, men mest for det samfund, vi som kirke lever i.

Jesus giver os en ganske klar anvisning med sine lignelser i dag: Vor opgave er ikke at finde fejl og luge ukrudt, men at så god sæd - at så senepsfrø i tillid til, at Gud vil give væksten, så det bliver som et træ - at være den lille klat surdej, der til sidst gennemsyrrer hele dejen.

Men hvordan bliver det et ansvar, vi som kristne tager seriøst, så det også bliver til liv og handling, hvis også *vi* har ladet os smitte af den mistillidskultur og den lugetrang, som er tidens trend?

Tilgivelse, forsoning, tillid og fællesskab er stråler af lyset fra Guds riges, ja det er Gud rige midt iblandt os. For Guds rige består i retfærd og fred og glæde i Helligånden, siger Paulus ganske rigtigt. Disse kvaliteter, som Jesus i sin ypperstepræstelige bøn i Johannesevangeliet sammenfatter i udtrykket "at være ét i Gud", er på én gang forudsætningen for og frugten af det bedende fællesskab, der er forudsætningen for at vi kan være Herrens kirke i Herrens mission til verden. Læs Apostlenes Gerninger og se, at det er sådan, det forholder sig.

Her nytter det ikke at tale om Kirken med stort K, eller om kirken i Danmark. Her må vi lige stoppe op og stille os selv et par nærgående spørgsmål:

Hvordan færdes vi - du og jeg - i det fællesskab, der skal være spejl af Guds rige i verden?

Hvordan færdes vi i fællesskabet lokalt på dette sted? Vi er Herrens Kirke på Ewaldsvej 27 - spejl af Guds rige!

Vi har ofte talt om, hvor forskellige vi er i så lille en menighed som vor. Mange af os er ved at blive trætte af at høre det, så nu taler vi ikke så meget om det – så nu er vi bare forskellige. Men hvad taler du med dig selv om - og med dem, du ved, at du ikke bliver modsagt af? Taler du om dem, der er så forskellige fra dig selv, som om de var her på tålt ophold, mens det kribler i fingrene for at luge det væk, du opfatter som ukrudt?

Eller bruger du din tid, din energi, dine ord, dine hænder til at så god sæd i marken - glæde, fred, tilgivelse, forsoning, tillid - Guds riges sæd?

Det er grundvæsentlige spørgsmål - ikke bare for, at vi som indspist fællesskab skal have det rart under kirkekaffen, men for den verden uden for disse mure, som er ved at splittes ad i egocentricitet og mistillid, og som Gud elsker så højt, at han gav sin enbårne Søn for den.

Lad os nu sidde i stilhed nogle øjeblikke med hver sine tanker og hver sin bøn og med tak til Gud for de brødre og søstre, der sidder rundt om os.